

Иванъ Шишманъ и Асенъ, като се видѣли съвсѣмъ на тѣсно, сговорили се да бранетъ заедно владовишната си. Тии имѣли на помощъ и Мирча войвода, който заповѣдалъ на Влашко. Нъ вече било късно: Базидъ билъ забиколилъ Българина отъ всагдѣ съ силна войска. А Али-Паша слѣдъ страшни боюве призелъ едно по друго Търново, Плѣвенъ, Русе и други много градове (1394 г.); Мирчо войвода билъ разбитъ, та побѣгналъ у Влашко; Асена уловили робъ и го погубили въ Пловдивъ; а само Шишманъ останалъ да продължава войната. Нъ въ единъ упоритъ бой при Самоковъ турцити убили Шишмана и завладѣли земята му. И така, всички ти българи подпаднали подъ турцити, подъ които се намиратъ и до днесъ (1396 г.).

Слѣдъ призиване то на Българина, на Сърбина и на по-голяма та частъ отъ византийското царство, турцити зели да се готвѣтъ да призематъ и Цариградъ.

Въ 1453 год. султанъ Мухамедъ II обиколилъ Цариградъ съ 250,000 души войска, призелъ го и го направилъ своя столицина. Съ падане то на Цариградъ се довършила и византийска та държава. Отъ тогава всички Старопланински полуостровъ подпадналъ подъ турцити, които основали на него турско царство.

БЪЛГАРЕТИ ПОДЪ ГРЪЦКОТО ДУХОВЕНСТВО.

(1453—1872).

Съ падане то на българското царство паднало и българското патриаршество. Последний българский патриархъ билъ *Ювтимий*, който захвашталъ Търновският прѣстолъ въ това врѣме. Българина духовно била подчинена подъ властъта на цариградский патриархъ, който добилъ това съ лукавство отъ турцити. Отъ тогава българи те подпаднали подъ духовно робство, което станало страшно за тѣхната народност. Цариградский патриархъ станалъ едничкъ посрѣдникъ между правителство то и българи те. Старата борба на българи те съ грѣцити се прѣкъснала съ подчинение то на българи те подъ цариградски патриарси-фанариоти. Отъ онова врѣме цариградский патриархъ зель вече да не поставя владыци въ Българина отъ съшти българи. Той зель да прашта въ Българина владыци грѣци, които незнанали нито българский языкъ, нито